

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel. (0-71) 34 46 587, (0-71) 34 05 920, fax (0-71) 34 05 922
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 500-s-6/2000/LP/

Wrocław, dn 5 września 2001 r.

Decyzja DL WR 4/2001

Na podstawie:

I. art. 104 § 1 kpa i art. 8 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999r.Nr 52, poz. 547 ze zm.)*, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu sprawy wszczętej na wniosek Przedsiębiorcy Adama Janków PHU „A-JOT” z siedzibą w Brzezinach 4, przeciwko Zakładowi Energetycznemu Wrocław SA pl. Powstańców Śląskich 20 53-314 Wrocław **nakazuje się zaniechanie stosowania praktyki monopolistycznej**, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej poprzez narzucenie Wnioskodawcy nieodpłatnego przekazania na majątek i do eksploatacji Zakładu Energetycznego wybudowanej kosztem i staraniem Wnioskodawcy stacji transformatorowej, kontenerowej, linii napowietrzno - kablowej 20 kV, sieci rozdzielczej n.n. i oświetlenia na terenie osiedla domów jednorodzinnych w Brzezinach.

II. art. 104 § 1 kpa i art.14 ust. 1 ustawy antymonopolowej, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nakłada się** na Zakład Energetyczny Wrocław SA **karę pieniężną w wysokości 100 000 zł.** (słownie złotych: sto tysięcy), płatną do budżetu państwa.

III. art.21a ust. 3 i 4 ustawy antymonopolowej w związku z art. 98 kpc, nakazuje się Zakładowi Energetycznemu Wrocław SA uiszczenie na rzecz Wnioskodawcy reprezentowanego przez adwokata Andrzeja Malickiego kwoty 1203,00 zł (słownie złotych: tysiąc dwieście trzy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 16.03.2000r. wpłynął do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu wniosek Przedsiębiorcy Adam Janków, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU „A-JOT” , z Brzezin w woj. dolnośląskim, zwanego dalej **Przedsiębiorcą**, reprezentowanego przez adwokata Andrzeja Malickiego, o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładowi Energetycznemu Wrocław SA, zwanemu dalej **Zakładem**, oraz stwierdzenie stosowania praktyki monopolistycznej polegającej na narzucaniu uciążliwych warunków umów przynoszących Zakładowi nieuzasadnione korzyści. Pełnomocnik Przedsiębiorcy w uzasadnieniu podniósł, iż Adam Janków realizuje inwestycję w postaci osiedla domów jednorodzinnych na terenie działek, których jest właścicielem, położonych we wsi Brzezina, gmina Miękinia. Działki te mają przeznaczenie budowlane i leżą na terenie przeznaczonym według miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Miękinia na zabudowę mieszkaniowo-jednorodziną. Miejscowy plan ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Miękinia w § 4 pkt 11 ustala dla terenu we wsi Brzezina, działka nr 200 „zaopatrzenie w energię elektryczną - zasilanie przyłączami z lokalnej sieci rozdzielczej NN (napowietrznej lub kablowej) zgodnie z zasadami określonymi we właściwych przepisach szczególnych i normach. Zgodnie z art. 7 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła mają obowiązek zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym przyłączeń odbiorców, pod warunkiem, że sieci te przewidywane są w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Zakład Energetyczny Wrocław SA w odpowiedzi na wniosek Przedsiębiorcy o sfinansowanie budowanej linii energetycznej odmówił udziału w kosztach inwestycji ponad transformator. Warunkiem przekazania urządzeń przez ZEW SA było podpisanie umowy o nieodpłatnym przekazaniu na majątek i do eksploatacji ZEW SA urządzeń elektroenergetycznych wykonanych zgodnie z warunkami przyłączenia. Później Zakład rozszerzył propozycję uczestnictwa w kosztach inwestycji i zadeklarował wolę przekazania także 270 m. kabla średniego napięcia typu YHAKXS oraz dwie sztuki rozłączników typu RN III S-24/4 Pismem z dnia 18 stycznia Adam Janków wezwał ZEW SA do zwrotu wartości dotychczas poniesionych kosztów budowy linii napowietrznej kablowej 20 kV, sieci rozdzielczej kablowej napowietrznej, oświetlenia terenu domków jednorodzinnych w wysokości 220.000 zł. i dokończenie przez niego inwestycji poprzez zamontowanie zadeklarowanego transformatora. W odpowiedzi na wezwanie ZEW SA wycofał się z wszelkich podjętych ustaleń oraz zażądał zajęcia jednoznacznego stanowiska wobec stawianego warunku tj. podłączenia do sieci pod warunkiem nieodpłatnego przekazania całej sieci na majątek i do

eksploatacji ZEW SA jako właściciela zorganizowanej inwestycji, w oparciu o art.49 i 191 k.c. (§ 1 pkt 2 projektu umowy). Całą inwestycję łącznie z zakupem transformatora wobec odmowy sfinansowania przez ZEW SA zrealizował wnioskodawca. W związku z powyższym Wnioskodawca wniósł o stwierdzenie stosowania przez Zakład Energetyczny Wrocław SA praktyki monopolistycznej określonej w art. 5 ust. 1 pkt 6 i w konsekwencji ustalenie nieważności sprzecznych z prawem postanowień projektu umowy.

Dowód /k.1-16/

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu pismem z dnia 17.04.2000r. wszczął przeciwko Zakładowi Energetycznemu Wrocław SA postępowanie administracyjne o stosowanie praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej poprzez narzucenie Adamowi Janków PHU „A-JOT” nieodpłatnego przekazania na majątek i do eksploatacji Zakładu Energetycznego Wrocław SA wybudowanych kosztem i staraniem wnioskodawcy sieci i urządzeń energetycznych co mogło stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. *o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów* (Dz. U. z 1999r., Nr 52, poz.547).

W odpowiedzi, z dnia 8.05.2000r. na wszczęcie postępowania Zakład Energetyczny Wrocław SA wskazał, iż na wniosek A. Jankowa PHU „A-JOT” wydał techniczne warunki przyłączenia budowanego osiedla do elektroenergetycznej sieci ZEW SA. Powyższe warunki zostały zmienione w dniu 19.11.1998r. Zakład Energetyczny Wrocław SA podkreślił, iż warunki dla A. Jankowa wydane zostały przed wejściem w życie rozporządzenia 21.10.1998r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznej, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. 98.135.881) tj. na podstawie poprzednio obowiązujących w tej materii regulacji prawnych. Zgodnie z punktem II. 23 warunki są ważne tylko po podpisaniu przez inwestora obiektu i ZEW SA umowy (dotyczącej nieodpłatnego przekazania do eksploatacji i na majątek ZEW SA urządzeń elektroenergetycznych wykonanych zgodnie z warunkami, której projekt zawarty jest w punkcie III technicznych i ogólnych warunków przyłączenia. Ponieważ przedsiębiorca nie podpisał ww. umowy nie powstał pomiędzy stronami żaden stosunek obligacyjny. Zakład nie godzi się także z twierdzeniem jakoby narzucał PHU „A-JOT” niedogodne dla niego postanowienia umowne, bowiem treść przedstawionej do zaakceptowania umowy stanowi zawsze tylko jej projekt podlegający negocjacji. W przypadku uznania przedstawionych warunków za uciążliwe ZEW proponowało kontrahentom pozostawienie wybudowanej przez nich infrastruktury technicznej na ich majątku. ZEW przychylił się do prośby A. Jankowa z dnia 7.12.1998r. o współfinansowanie realizacji osiedla i zaproponował, iż przekaze transformator

o mocy 400 kVA, ale dopiero po podpisaniu umowy. W trakcie negocjacji strony ustaliły pomoc rzeczową ze strony Zakładu na rzecz Wnioskodawcy o łącznej kwocie 28.540 zł.

W kolejnych pismach Zakład Energetyczny wskazywał, iż warunki przyłączenia i techniczne dla inwestycji zostały wydane przed wejściem w życie rozporządzenia 21.10.1998r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznej. Warunki powyższe ważne są 2 lata od chwili wydania, a więc A. Janków podpisując je zmieścił się w terminie dlatego też należy stosować przepisy poprzednio obowiązujące.

Według Uczestnika postępowania przyłączy i sieć energetyczna dla osiedla domów jednorodzinnych w Brzezynie nie były przewidziane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Miękinia w momencie, gdy ZEW SA wydawał ogólne i techniczne warunki przyłączenia, a także podnosił, iż Rada Gminy nie uzgodniła powyższego planu z Zakładem

Zdaniem Uczestnika postępowania cena działek sprzedawanych przez Wnioskodawcę jest wyższa ze względu na wyposażenie ich w infrastrukturę elektroenergetyczną, dlatego też Zakład nie powinien finansować komercyjnej inwestycji.

Dowód /k.51-57/

Organ antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Adam Janków prowadzi osobiście działalność pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe „A-JOT” w Brzezinach, gmina Miękinia, na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy Miękinia. Przedmiotem jego działalności są:

- obrót i pośrednictwo w obrocie nieruchomościami,
- usługi przedstawicielskie i agencyjne
- usługi transportowo - towarowe,
- handel detaliczny i hurtowy art. przemysłowymi i spożywczymi,
- gastronomia,
- usługi porządkowe i opiekuńcze,
- usługi budowlane.

Obszarem działania Przedsiębiorcy jest miejscowość Brzezina.

Dowód /k..7/

Uczestnik postępowania Zakład Energetyczny Wrocław SA we Wrocławiu jest wpisany do rejestru handlowego - Działu B Nr 4071 prowadzonego przez Sąd Rejonowy Wydział VI Gospodarczy Rejestrowy we Wrocławiu.

Przedmiotem działalności Zakładu zgodnie z jego statutem jest:

- wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i sprzedaż energii elektrycznej,
- budowa, rozbudowa, modernizacja i remonty sieci i urządzeń energetycznych,
- eksploatacja urządzeń energetycznych,

- działalność inwestycyjna w zakresie określonym w punktach 1-3 a także inna działalność handlowa i usługowa.

Obszarem działania Zakładu są wymienione w koncesji gminy województwa dolnośląskiego.

Dowód /k.58-76, 99/

Wnioskodawca jest właścicielem działek gruntu położonych we wsi Brzezina w gminie Miękinia. Na posiadanych działkach Wnioskodawca realizuje inwestycję w postaci budowy osiedla domków jednorodzinnych.

Zgodnie z uchwałą nr XXIX/263/97 Rady Gminy Miękinia z dnia 10 kwietnia 1997r. w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Miękinia plan powyższy przewiduje dla działek będących własnością Przedsiębiorcy zaopatrzenie w energię elektryczną.

Dowód /k.1-11/

Zakład Energetyczny wydał w dniu 16.04.1998r. na wniosek Przedsiębiorcy Warunki ogólne i techniczne przyłączenia urządzeń elektrycznych do wspólnej sieci TR/KZ/3529/375/98, w których wyraził zgodę na dostawę mocy:

- w roku 1998 w wysokości 351 kW (30 budynków)
 - w roku 1999 w wysokości 433 kW (37 budynków)
 - w roku 2000 i w latach następnych w wysokości 476 kW (44 budynki)
- przy maksymalnym poborze mocy w jednym budynku mieszkalnym 18 kW.

W dniu 19.11.1998r. na wniosek A. Janków wydano nowe, zmienione warunki ogólne i techniczne przyłączenia urządzeń elektrycznych do wspólnej sieci - TR/KZ/3529/15504/98, o maksymalnej mocy znamionowej jak w poprzednich warunkach.

Warunki przewidywały zasilanie podstawowe budynków liniami kablowymi niskiego napięcia ze stacji transformatorowej parterowej 20/0,4 kV, kontenerowej w obudowie betonowej, którą należało wybudować wraz z linią zasilającą 20 kV. Powyższe warunki zgodnie z pkt 23 ważne były tylko po podpisaniu przez inwestora obiektu umowy przedstawionej w punkcie III. Powyższa umowa stwierdzała w § 1 pkt 1, że Inwestor (A. Janków) przekaze nieodpłatnie na majątek i do eksploatacji ZEW SA, w przypadku wykonania stacji wolnostojącej lub przybudowanej - urządzenia elektroenergetyczne do granicy eksploatacji wykonane zgodnie z wyżej podanymi technicznymi warunkami przyłączenia wraz z budynkiem stacji elektroenergetycznej i gruntem, na którym budynek jest posadowiony. Zgodnie z § 1 pkt 2 ZEW SA urządzenia elektroenergetyczne wymienione w pkt 1 przejmuje protokołem zdawczo-odbiorczym, jako właściciel zrealizowanej inwestycji, w oparciu o art. 49 i 191 Kodeksu Cywilnego.

Zgodnie z § 2 umowy od daty przejęcia przez ZEW SA urządzeń elektroenergetycznych, a w przypadku stacji wolnostojącej również budynku

stacji z gruntem, jak w § 1, wszelkie opłaty i ciężary związane z ich eksploatacją i utrzymaniem obciążać będą ZEW SA. ZEW SA będzie eksploatować i utrzymywać przekazane nieodpłatnie na majątek i do eksploatacji urządzenia elektroenergetyczne włączone do sieci w należyłym stanie technicznym przez poddawanie sieci oględzinom, przeglądom, konserwacjom, remontom oraz pomiarom i próbom eksploatacyjnym, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a także będzie usuwał wszelkie awarie.

Dowód /k.12-33/

W dniu 18 listopada 1999r. pismem sporządzonym w imieniu Przedsiębiorcy przez radcę prawnego Barbarę Grzybowską wezwano Zakład do sfinansowania inwestycji w postaci sieci elektroenergetycznej do osiedla w Brzezinach. W odpowiedzi Zakład stwierdził, iż z przedstawionej dokumentacji nie wynika, że budowa przyłącza, jak też budowa i rozbudowa sieci dla osiedla budynków jednorodzinnych w Brzezynie jest przewidziana w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a ponadto ewentualny plan zagospodarowania przestrzennego pod względem budowy i rozbudowy sieci nie był uzgadniany z Zakładem Energetycznym Wrocław SA. Z uwagi na fakt, iż ZEW SA nie posiada środków na udział w realizacji inwestycji zaoferowano transformator. Warunkiem przekazania transformatora było podpisanie umowy i warunków.

W dniu 6.01.2000r. Zakład podtrzymał ofertę przekazania ww. transformatora oraz zadeklarował wolę przekazania 270 m. kabla średniego napięcia YHAKXS 1 x 120 mm² oraz 2 szt. rozłączników typu RN III S - 24/4. Jednakże ponownie podkreślił, iż przekazanie powyższych materiałów może nastąpić wyłącznie po podpisaniu umowy stanowiącej integralną część warunków przyłączenia do sieci.

W dniu 18.01.2000r. Adam Janków zwrócił się pismem do Zakładu o dokończenie inwestycji oraz o zwrot dotychczas poniesionych kosztów w wysokości 220.000 zł. W związku z czym Zakład 19.01.00 wycofał się z wszelkich podjętych deklaracji i wezwał do zajęcia jednoznacznego stanowiska wobec warunków przyłączenia do wspólnej sieci oraz umowy.

Ostatecznie Zakład zobowiązał się do udzielenia inwestorowi pomocy w postaci:

1. 270 m. kabla średniego napięcia YHAKXS 1x 120 mm, o wartości około 6.700 zł
 2. 2 sztuk rozłączników kierunkowych typu RN III S-24/4 wraz z napędem, o wartości 1.870 zł
 3. transformatora 21/0,4/00231 kV o mocy 4000 kVA, o wartości 16.370 zł
- Łącznie wartość oferowanej pomocy miała wynieść ok. 24.960 zł

Dowód /k.15-16,53-57/

Ponieważ Wnioskodawca zobowiązał się w notarialnych umowach sprzedaży domów na osiedlu, do dostarczania energii elektrycznej do

sprzedawanych domów, w dniu 16.05.2000r. podpisał umowę o nieodpłatnym przekazaniu urządzeń energetycznych.

Dowód /k.145-150 i 254-256/

Na żądanie organu antymonopolowego Zakład Energetyczny Wrocław SA wyliczył, w oparciu o zasady przewidziane w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998r. w *sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz.U. Nr 135, poz. 881)*, oraz rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998r. w *sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz.U. Nr 153, poz. 1002)* oraz taryfę zatwierdzoną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, opłatę za przyłączenie do sieci osiedla budowanego przez Przedsiębiorcę. Ustalona w ten sposób opłata wyniosłaby 231.000 złotych. Zakład nie pobiera opłat przyłączeniowych od nabywców domów jednorodzinnych wybudowanych przez Wnioskodawcę.

Dowód/k.185-195/

Pomimo wezwań ze strony Wnioskodawcy do końca roku 2000 inwestycja nie została odebrana, a osiedle nie zostało podłączone do sieci energetycznej Zakładu Energetycznego Wrocław SA

Dowód /k.245-247/

Koszt budowy instalacji energetycznej osiedla w Brzezinach zgodnie z kosztorysem wyniósł 465.488 zł 85 gr.

Dowód /k.199-219/

Zakład Energetyczny Wrocław SA uzyskał w roku 1999 przychód w wysokości 615.700.361,50 złotych.

Dowód /k.77/

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy organ antymonopolowy zważył co następuje:

Artykuł 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o *przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999r. Nr 52, poz. 547 ze zm.)* wskazuje, iż praktykami monopolistycznymi są praktyki polegające na narzucaniu uciążliwych warunków umów przynoszących przedsiębiorcy narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści. Dla stwierdzenia zatem praktyki monopolistycznej opisanej w tym przepisie muszą zostać spełnione **łącznie** cztery następujące przesłanki :

1. zajmowanie przez Uczestnika postępowania pozycji dominującej na rynku,
2. narzucanie Wnioskodawcy warunków umownych,
3. uciążliwość tych warunków umownych,
4. nieuzasadnione korzyści uzyskane przez Uczestnika postępowania kosztem Wnioskodawcy.

Ad. 1

Dla określenia pozycji rynkowej Zakładu Energetycznego Wrocław SA konieczne jest ustalenie rynku relewantnego (produktowego i geograficznego), na którym on działa.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Antymonopolowego w sprawach o stosowanie praktyk monopolistycznych należy dążyć do możliwie wąskiej segmentacji rynku. Im węższej, jak wskazuje Sąd Antymonopolowy w orzeczeniu z dnia 4 października 1993r. (sygn. akt XVII Amr 29/93 Wokanda 1994r. Nr 3), bardziej szczegółowo uda się wyodrębnić rynek, tak w ujęciu przedmiotowym, jak i terytorialnym, tym większy w nim udział może mieć określony przedsiębiorca, co wyznacza poziom jego dominacji i zarazem wskazuje ograniczenia jakie stwarza mu ustawa antymonopolowa. W przeciwnym bowiem przypadku trudno byłoby znaleźć podmiot o pozycji dominującej co powodowałoby, iż ograniczenia antymonopolowe straciłyby sens. Rynek w znaczeniu przedmiotowym (asortymentowym) odnosi się do towarów w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej (rzeczy, wszelkie formy energii, usługi).

Rynek ten, na potrzeby stosowania powyższej ustawy dotyczy wszystkich towarów **jednego rodzaju**, które poprzez szczególne właściwości, przede wszystkim ze względu na *przeznaczenie, funkcje użytkowe i cenę*, odróżniają się od innych towarów w taki sposób, że nie istnieje możliwość dowolnej ich zamiany. Rynek pod względem przedmiotowym tworzą więc towary, które - co wymaga podkreślenia - z punktu widzenia nabywcy charakteryzują się bliską substytutowością. W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom przez Uczestnika postępowania jest **usługa dostaw energii elektrycznej**. Tak więc w aspekcie produktowym Zakład operuje na rynku dostaw energii elektrycznej.

Z uwagi na technologię przesyłania energii elektrycznej (siecią energetyczną) rynek w aspekcie geograficznym wyznaczany jest przez sieć energetyczną należącą do Uczestnika postępowania. Zakład Energetyczny Wrocław SA zajmuje na powyższym rynku pozycję monopolisty naturalnego (sieciowego). To właśnie dzięki sieci, powód w stosunku do swoich odbiorców posiada pozycję **monopolu naturalnego**. Z monopolem naturalnym spotykamy się wówczas, kiedy rynek może funkcjonować bardziej efektywnie tylko wtedy, gdy występuje na nim pojedyncze przedsiębiorstwo, a ceny sprzedaży odpowiadają kosztom jednostkowym, które w warunkach monopolu nieustannie spadają wraz ze wzrostem rozmiarów produkcji, aż do punktu, w którym jedno przedsiębiorstwo zaspokoi cały rynek. Nieekonomiczne byłoby z uwagi na powyższe, budowanie przez inne przedsiębiorstwa energetyczne równoległej

infrastruktury, także w sytuacji, gdy nie miałyby pewności ilu odbiorców zdoła pozyskać. Tak więc w wymiarze geograficznym rynek relewantny jest wyznaczony poprzez sieć elektroenergetyczną Uczestnika obejmująca obszar gmin wymienionych w koncesji.

Należy także wskazać, iż nie można wytwarzania energii elektrycznej przy użyciu agregatów prądotwórczych (jak czynią to obecnie nabywcy domów na osiedlu w Brzezinach) uznawać za substytut towaru oferowanego przez Zakład. Agregaty prądotwórcze znajdują zastosowanie w sytuacjach braku możliwości uzyskania przyłączenia do sieci energetycznych, a także stosowane są posiłkowo w celu zabezpieczenia działania urządzeń elektrycznych w przypadku przerw w dostawach energii elektrycznej.

Należy więc uznać, iż Uczestnik postępowania zajmuje pozycję monopolistyczną określoną w art. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej. Także sam Uczestnik nie kwestionował w postępowaniu powyższego faktu - jest on bezsporny.

Ponieważ pozycja monopolistyczna jest jednocześnie kwalifikowaną formą pozycji dominującej, stąd spełniona jest pierwsza z przesłanek zastosowania art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej.

Ad. 2

Narzucanie warunków musi mieć charakter przymusowy, tj. wymuszony przez podmiot dominujący posiadaną siłą rynkową. Często rodzą się wątpliwości, czy dany uciążliwy warunek umowny jest narzucony kontrahentowi, czy też został wynegocjowany w ramach zasady swobody umów określonej w art. 353¹ k.c. W świetle dotychczasowego orzecznictwa antymonopolowego o tym, czy w konkretnych warunkach dominacji rynkowej treść umowy została kontrahentowi narzucona decyduje treść umowy i okoliczności jej zawarcia.

Oceniając okoliczności zawarcia umowy w przedmiotowej sprawie należy podkreślić, iż Wnioskodawca Adam Janków od chwili otrzymania warunków przyłączeniowych wydanych przez Zakład (w listopadzie 1998r.) kwestionował zapis umowny o przekazaniu na majątek Zakładu Energetycznego Wrocław SA bez wynagrodzenia, wybudowanych własnym kosztem i staraniem instalacji energetycznych. Właśnie z uwagi na ten warunek odmówił podpisania warunków przyłączeniowych, gdyż zgodnie z ich pkt 23 umowa o nieodpłatnym przekazaniu urządzeń energetycznych jest ich integralną częścią. Jednocześnie nie tylko nie wyrażał zgody na przedstawione warunki umowne ale także domagał się poniesienia przez Zakład wszelkich kosztów związanych z wybudowaniem infrastruktury energetycznej wymaganej dla dostarczenia energii elektrycznej do budowanego w Brzezinach osiedla domów jednorodzinnych. Przedstawiona w sprawie przez Wnioskodawcę korespondencja pomiędzy nim a Zakładem wyraźnie wskazuje na to, że Przedsiębiorca uznawał powyższy warunek umowny za nie do przyjęcia, dlatego

też ostatecznie złożył wniosek o wszczęcie postępowania antymonopolowego. O determinacji Wnioskodawcy świadczy fakt niepodpisania warunków przyłączeniowych mimo, że są one koniecznym warunkiem dla rozpoczęcia budowy infrastruktury energetycznej. W świetle powyższych okoliczności organ antymonopolowy uznał za wiarygodne oświadczenie pełnomocnika Przedsiębiorcy, iż podpisał on umowę o nieodpłatnym przekazaniu urządzeń energetycznych na majątek Zakładu Energetycznego Wrocław SA, gdyż zmusiła go do tego sytuacja w której się znalazł. Jak wynika z materiału dowodowego w postaci umowy notarialnej sprzedaży budynku z działką na osiedlu w Brzezinach, Przedsiębiorca zobowiązał się do zaopatrzenia budynków w energię elektryczną a powyższe zobowiązanie zostało obwarowane karami umownymi. Należy tu także wskazać, że warunki przyłączeniowe, na podstawie których, jakkolwiek bez formalnego przyjęcia, realizowana była inwestycja traciły ważność w ciągu dwóch lat od dnia ich wydania (19.11.1998r.), tak więc sytuacja Wnioskodawcy uległaby pogorszeniu, gdyż musiałby ubiegać się o wydanie nowych warunków przyłączeniowych.

Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem Uczestnika postępowania, że podpisanie przez Przedsiębiorcę w dniu 16 maja 2000r. warunków przyłączeniowych i umowy przedstawionej przez Zakład wskazuje, iż warunek nieodpłatnego przekazania wybudowanej infrastruktury energetycznej został przez Wnioskodawcę dobrowolnie przyjęty i kończy toczący się spór. Zarówno oświadczenie pełnomocnika Wnioskodawcy, jak i ustalone w sprawie okoliczności wyraźnie wskazują, iż wola Wnioskodawcy była w tym zakresie wyłączona. Przyjęcie proponowanych warunków umownych było konsekwencją wyboru „mniejszego zła”. Podpisując warunki przyłączeniowe i umowę Wnioskodawca liczył na to, że Zakład dokona odbioru wybudowanej sieci i rozpocznie realizację dostaw energii elektrycznej na rzecz osób, które nabyły działki na budowanym osiedlu. Tak się jednak nie stało. Jednocześnie w interesie Przedsiębiorcy nie leżało wygaśnięcie ważności warunków technicznych przyłączenia, gdyż prowadziłoby to do pogorszenia jego już i tak słabej pozycji przetargowej względem Zakładu.

Organ antymonopolowy stoi na stanowisku, iż wbrew argumentom Uczestnika postępowania, nie było korzystnym rozwiązaniem pozostawienie przez Przedsiębiorcę na własnym majątku wybudowanych urządzeń energetycznych. Przedsiębiorca nie jest podmiotem profesjonalnie zajmującym się dystrybucją energii elektrycznej, a więc nie jest przygotowany do utrzymywania i napraw wybudowanej infrastruktury. Pozostawienie w swoim majątku sieci elektroenergetycznej generowałoby jedynie koszty, nawet bez możliwości obniżenia dochodu przed opodatkowaniem, gdy tymczasem korzyści w postaci opłat za dostarczaną energię elektryczną uzyskiwałby Uczestnik postępowania. Należy także wskazać, iż budowana sieć energetyczna nie będzie służyć Wnioskodawcy, gdyż to nie on będzie otrzymywał dzięki niej energię elektryczną.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę powyższe, organ antymonopolowy wykazał, iż została spełniona druga przesłanka analizowanego przepisu ustawy antymonopolowej tj. narzucanie warunków umownych.

Ad. 3

„Przez uciążliwy warunek należy rozumieć każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron umowy ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Ustalenia te powinny być dokonywane według kryteriów obiektywnych.” (St. Gronowski. Ustawa antymonopolowa. Komentarz. str.135)

Przyjęcie przez stronę warunku niosącego ze sobą ciężar większy niż zwykle wynika zawsze z jej słabszej pozycji rynkowej, a co za tym idzie przetargowej wobec podmiotu posiadającego pozycję dominującą. Okolicznością świadczącą o uciążliwości warunku jest akceptacja przez stronę warunku dla niej mniej korzystnego niż to jest zwyczajowo przyjęte w podobnych umowach przy jednolitych okolicznościach towarzyszących zawarciu umów. Uciążliwym warunkiem w znaczeniu obiektywnym będą w szczególności warunki przewidujące świadczenia o charakterze nieekwiwalentnym, których w hipotetycznych warunkach istnienia konkurencji Zakład nie byłby w stanie wynegocjować.

Faktem istotnym dla oceny obowiązków, które spoczywają na obu stronach rozpatrywanej umowy jest uwzględnienie w planie zagospodarowania przestrzennego dla gminy Miękinia zaopatrzenia w energię elektryczną działek, na których budowane jest przez Wnioskodawcę osiedle domów jednorodzinnych. Wbrew twierdzeniom Uczestnika postępowania, uchwała nr XXIX/263/97 Rady Gminy Miękinia z dnia 10 kwietnia 1997r. wyraźnie ustala w pkt 11 dla terenów we wsi Brzezina (działki nr 200) zaopatrzenie w energię elektryczną. Z faktu tego w dacie zawarcia umowy, a także w chwili wydania warunków dla przyłączenia osiedla, wynikał dla Zakładu Energetycznego Wrocław SA obowiązek ustalony art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. *Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm)*. Zgodnie z ww. przepisem *„przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła mają obowiązek zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym przyłączeń odbiorców, pod warunkiem że sieci te przewidywane są w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, na warunkach określonych przepisami, o których mowa w art.9 i 46, oraz w planie o którym mowa w art. 20”*

Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 7 lipca 1994r. (j.t. Dz. U. z 1999r., Nr 15, poz.139) w art. 7 stwierdza, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest przepisem gminnym, który zgodnie z art.40 ustawy o samorządzie gminnym z 8.03.1990r. (tj. Dz. U. z 1996r. Nr 13, poz.74 ze zm.) jest **przepisem powszechnie obowiązującym** na obszarze gminy. Wspomniana wyżej ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym zawiera

kompleksową i zupełną regulację dotyczącą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza przepisy dotyczące istoty tego planu i trybu jej przygotowania. Ustawa ta przewiduje rozwiniętą procedurę przygotowania i uchwalenia planu, zawierającą (co jest tu ważne) gwarancje procesowe dla zainteresowanych w postaci możliwości wnoszenia protestów i zarzutów do projektu planu (art.23 i 24 ustawy). Wobec powyższego Zakład nie może kwestionować w postępowaniu przed organem antymonopolowym mocy prawnej ustaleń dokonanych przez uchwałę Rady Gminy Miękinia.

Dla oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy, a więc także prawnych uregulowań praw i obowiązków Wnioskodawcy i Uczestnika, istotna jest data zawarcia pomiędzy stronami umowy o nieodpłatnym przekazaniu sieci energetycznej na majątek Zakładu. Działanie Zakładu, polegające na odmowie zmiany treści kwestionowanej umowy, uznać należy za usiłowanie narzucenia Wnioskodawcy uciążliwych warunków umownych, które zostało skonsumowane poprzez faktyczne przyjęcie tych warunków w dacie podpisania umowy tj. 16 maja 2000r. Zgodnie bowiem z art.1 ustawy antymonopolowej zarówno usiłowanie, jak i skuteczne stosowanie praktyk monopolistycznych są działaniami zakazanymi przez ustawę. Jednocześnie nie można zgodzić się z oceną stanu prawnego dokonywaną przez Uczestnika postępowania. Uczestnik dość swobodnie dobiera poprzednio obowiązujące przepisy prawa oraz znowelizowane w celu wykazania swojego stanowiska. Posuwa się wręcz do kuriozalnego stwierdzenia, iż warunki przyłączenia wydane w dniu 19.11.1998r. zostały pod rządami przepisów sprzed wejścia w życie ustawy Prawo energetyczne. Ustawa weszła bowiem w życie w dniu 5 grudnia 1997r.

Odnosząc się do zarzutu Uczestnika postępowania, który wskazuje, iż plan zagospodarowania przestrzennego nie wytycza przebiegu spornej linii energetycznej stwierdzić trzeba, że zarówno wyraźny zapis uchwały jak i przeznaczenie terenu pod budowę domów jednorodzinnych oznaczają konieczność budowy odpowiedniej infrastruktury technicznej niezbędnej dla realizacji ww. zapisu i funkcji obszaru (zob. *wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 26 kwietnia 2000r. sygn. akt XVII Ame 57/99*). Jednocześnie należy przytoczyć wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 10 stycznia 2001 sygn. akt XVII Ame 51-58/00 w którym stwierdził on, iż jeżeli gmina nie określi szczegółowo przebiegu przyszłych sieci energetycznych, przedsiębiorstwa, które z tego powodu nie przewidziały kosztów tych inwestycji, nie mogą przerzucać ich na odbiorców. Przedsiębiorstwo może ewentualnie mieć do gminy roszczenie odszkodowawcze, jeśli pokrycie kosztów narazi je na straty. (zob. *Prawo co dnia. Rzeczpospolita z 11.01.2001*)

Nie może więc Zakład wobec Wnioskodawcy skutecznie powoływać powyższego zarzutu. Skutkiem tego uznać należy, iż na Zakładzie spoczywał obowiązek budowy i finansowania przyłącza dla osiedla w Brzezinach. Z uwagi więc na okoliczność, iż powyższy obowiązek budowy i finansowania sieci energetycznej na mocy prawa ciążył na Zakładzie Energetycznym Wrocław SA, przejęcie go na mocy umowy przez Przedsiębiorcę obarczyło go ciężarem większym, niż jest to ustalone prawem. Co do zasady treść umów o przyłączenie

do sieci podmiotów, w sytuacji gdy przyłączyć było przewidziane planem zagospodarowania przestrzennego powinna nakładać powyższy obowiązek na Zakład Energetyczny. Uznać więc należy na podstawie obiektywnych kryteriów, iż warunek umowny - wybudowania i sfinansowania infrastruktury energetycznej, której koszt wyniósł 465 488,85 zł, przyjęty przez Wnioskodawcę w umowie z dnia 16 maja 2000r. jest warunkiem uciążliwym. (Organ na podstawie analizy kosztorysu uznał, iż obejmuje koszty konieczne dla wybudowania infrastruktury energetycznej zgodnie z warunkami przyłączenia. Jednocześnie z uwagi na art. 81 kpa mając na uwadze, iż Uczestnik zapoznał się z ww. kosztorysem i miał prawo wypowiedzieć się co do niego, można uznać, iż wysokość poniesionych przez Wnioskodawcę kosztów za udowodnioną.)

Należy jednakże podkreślić, że obowiązek budowy i finansowania przez Zakład przyłączy nie jest świadczeniem nieodpłatnym. Odbiorca powinien uiścić na rzecz Zakładu, który ponosi koszty rozbudowy sieci, stosowną opłatę przyłączeniową.

Zgodnie dotychczasowym orzecznictwem Sądu Antymonopolowego do oceny czy świadczenia stron ustalone narzuconymi warunkami umownymi są ekwiwalentne przydatne jest posłużenie się uregulowaniami dotyczącymi opłat przyłączeniowych zawartych w stosownych rozporządzeniach Ministra Gospodarki (wyrok z dnia 19 kwietnia 2000r. sygn. akt XVII Ama 66/99). Nawet jeżeli powyższe przepisy nieobowiązywały w dacie zawarcia umów o nieodpłatnym przekazaniu infrastruktury. Dlatego też organ wezwał Zakład do obliczenia opłaty przyłączeniowej, którą obciążyłby Wnioskodawcę. Z wyliczeń dokonanych przez Zakład zgodnie z obowiązującą od 1999r. taryfą wynika, iż opłata taka dla Wnioskodawcy wyniosłaby szacunkowo 231.789 złotych. Porównując kwotę hipotetycznej opłaty przyłączeniowej z wysokością kosztów, które Wnioskodawca musiał ponieść na wybudowanie sieci stwierdzić należy, iż na skutek przyjęcia uciążliwego warunku umownego został obciążony kwotą dwukrotnie wyższą. Różnica ta nie ulegnie znacznej zmianie nawet przy uwzględnieniu przekazanej przez Zakład pomocy w postaci 270 m. kabla YHAKXS, 2 sztuk rozłączników kierunkowych typu RN S-24/4 i transformatora 21/0,4/0231 kV o łącznej wartości ok. 24.940 złotych.

Na marginesie organ antymonopolowy wskazuje, iż nie jest jednakże jego rolą ustalanie rozliczeń finansowych, które powinny strony dokonać między sobą. Także będąca przedmiotem sporu pomiędzy stronami treść umowy wraz z ewentualnym wyliczeniem opłaty przyłączeniowej mogła zostać wiążąco ustalona przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Przyznane Prezesowi URE kompetencje orzecznicze, o których mowa w art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego zakładają ingerowanie w treść umów zawieranych przez przedsiębiorstwa energetyczne za pośrednictwem instrumentów prawnych. Poza Prezesem URE brak jest innego organu, do którego kompetencji należałoby orzekanie o zawarciu umowy o przyłączenie do sieci energetycznej w sytuacji niemożności ustalenia treści takiej umowy przez same zainteresowane strony. W braku bowiem zgody stron prawomocna decyzja Prezesa URE, odpowiednio do treści art.64 k.c., zastępuje takie oświadczenia woli stron.

Niemniej powyżej przedstawione wyliczenie świadczy o ekonomicznym wymiarze uciążliwości narzuconego Wnioskodawcy warunku umownego, gdyż wskutek jego narzucenia Wnioskodawca zmuszony jest ponieść dodatkowy koszt w wysokości 208 759,85 złotych. Odnosząc się do wskazywanej przez Uczestnika okoliczności, iż Wnioskodawca sprzedaje działki za cenę uwzględniającą zaopatrzenie w energię, należy wskazać, iż prowadzi on działalność komercyjną i ponosi w związku z tym ryzyko sprzedaży działek po cenie zapewniającej mu bądź nie, zwrot kapitału z realizowanej inwestycji. Zakład nie ma podstaw aby domagać się udziału w dochodach Wnioskodawcy z racji zajmowanej pozycji dominującej.

Należy więc uznać, iż została spełniona trzecia przesłanka wymieniona w art.5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej.

Ad. 4

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej narzucony warunek powinien przynieść przedsiębiorcy stosującemu praktykę monopolistyczną nieuzasadnione korzyści. Korzyści te powinny być osiągnięte kosztem kontrahenta i pozostawać w normalnym związku przyczynowym z narzuconym kontrahentowi uciążliwym warunkiem umownym.

Korzyści Uczestnika postępowania wynikają wprost z wykazanego powyżej przerwania własnych obowiązków na Wnioskodawcę. Zakład wskutek opisanego działania uwalnia się od konieczności ponoszenia kosztów budowy infrastruktury elektroenergetycznej, a przejmuje ją zgodnie z narzuconym warunkiem umowy nieodpłatnie na swój majątek oraz uzyskuje nowych odbiorców energii elektrycznej (mieszkańców osiedla). Wymiar ekonomiczny powyższej korzyści ustalić należy w wysokości kosztu zrealizowanej inwestycji w kwocie 465 488,85 złotych, pomniejszonego o udział Zakładu w inwestycji wyliczany na kwotę 28 780 złotych i o kwotę niepobranej od Wnioskodawcy opłaty przyłączeniowej - 231 789 złotych. To wyliczenie wskazuje, iż umowa zawarta pomiędzy stronami niniejszego postępowania nie gwarantuje równorzędnej pozycji obu stronom, bowiem świadczenia stron są nieekwiwalentne.

Inną okolicznością świadczącą o rozmiarze nieuzasadnionych korzyści uzyskanych przez Zakład Energetyczny Wrocław SA jest oświadczenie Zakładu złożone Wnioskodawcy o braku środków na realizację inwestycji. Tak więc zmuszając Przedsiębiorcę do budowy sieci we własnym zakresie, Zakład uniknął konieczności poniesienia kosztów uzyskania kapitału koniecznego dla zrealizowania przedmiotowej inwestycji, w postaci prowizji bankowych i odsetek od kredytu inwestycyjnego. Koszty te jakkolwiek niewyliczone w przedmiotowej sprawie należy uznać za znaczne uwzględniając stopy procentowe.

Unikając wykazanych powyżej kosztów Uczestnik postępowania uzyskuje infrastrukturę, która nie tylko powiększa jego majątek trwały ale także, co

ważniejsze, generować będzie przychody oceniane przez Uczestnika na średnio 7 410 złotych rocznie.

Zgodnie z wyliczeniem według wzoru :

$$PB = \frac{I}{(Z+A)}$$

gdzie:

PB - okres zwrotu nakładów inwestycyjnych

I - początkowe nakłady inwestycyjne = udział Zakładu w inwestycji - 24.940 zł + niepobrana opłata przyłączeniowa 231.789 zł = 256.729 zł

Z - dochód po opodatkowaniu = 7.410 zł

A - roczna amortyzacja = 22.175,51 zł - wg stawek zastosowanych przez Zakład

$$PB = \frac{256\,729}{7\,140 + 22\,175,51} = 8,67 \text{ lat}$$

Tak więc przychody osiągnane z inwestycji gwarantują Zakładowi zwrot inwestycji w okresie 8,67 lat, co jak wynika z praktyki organu antymonopolowe mieści się w normalnym okresie zwrotu nakładów inwestycyjnych osiąganym w polskim sektorze energetycznym, a także jak to wynika z oświadczenia Uczestnika jest normalnym okresem zwrotu kapitału dla Zakładu Energetycznego.

Należy wskazać, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1998r. sygn. akt I CKN 702/97 okres zwrotu z inwestycji pomaga w ustaleniu istnienia bądź też braku ekwiwalentności dokonanego pomiędzy stronami rozdziału kosztów sieci.

Z przedstawionego wyliczenia okresu zwrotu wynika, iż Zakład uzyskuje składnik majątku trwałego przynoszący mu dochód na normalnym poziomie, a jednocześnie wszelkie ciężary związane z budową tych składników majątku trwałego przerzuca na Wnioskodawcę.

Niniejszym organ antymonopolowy wykazał, iż została spełniona czwarta przesłanka z art. 5 ust. 1 pkt 6 - osiągnięcie nieuzasadnionych korzyści.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy antymonopolowej w decyzjach wydanych na podstawie art. 8 ust. 1 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może ustalić karę pieniężną płatną do budżetu państwa. Karę tę można ustalić w wysokości 100% przychodu w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy, ukaranego przedsiębiorcy. Art. 2 pkt 10 określa przychód jako 1/12

przychodu uzyskanego w roku podatkowym poprzedzającym dzień wydania decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych lub osób fizycznych. Karę pieniężną w wysokości 100.000 złotych ustalono na podstawie przychodu za rok 1999, który wyniósł **(tajemnica przedsiębiorcy)**. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, zmniejszonej o podatki. Uczestnik postępowania wykorzystał swoją pozycję monopolistyczną do działań bezprawnych poprzez narzucenie Wnioskodawcy obowiązku poniesienia wszelkich kosztów związanych z budową infrastruktury. Orzeczona kara ma charakter nie tylko prewencyjny, to jest ma zapobiec podejmowaniu przez Uczestnika podobnych działań w przeszłości, ale również organ antymonopolowy chciał uwypuklić jej rolę represyjną. Należy wskazać, iż Zakład Energetyczny Wrocław SA wykorzystując swoją pozycję dominującą naruszył w sposób rażący art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej. Jednocześnie kara ta stanowi niewielki bo wynoszący zaledwie **(tajemnica przedsiębiorcy)** kary dopuszczalnej przez ustawę.

O kosztach postępowania orzeczono mając na uwadze przepis art.98 kpc. oraz § 3.1 w związku z § 20 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych Dz. U. Nr 154, poz. 1013 ze zm).

Mając powyższe na uwadze organ antymonopolowy orzekł jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji służy odwołanie do Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Na postanowienie rozstrzygające o kosztach (pkt III decyzji) służy zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Karę pieniężną należy wpłacić w terminie 7 dni od uprawomocnienia się decyzji na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 10101010-7878-223-1.

Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymują:

1. Adwokat Andrzej Malicki
„Consensus”
ul. Grabiszyńska 9
53-501 Wrocław

2. Zakład Energetyczny Wrocław SA
pl. Powstańców Śląskich 20
53-314 Wrocław